

ΣΤΕΛΛΑ ΓΚΡΕΚΑ, Η ΑΓΕΡΑΣΤΗ ΚΟΥΚΛΑ

**Ενας θρύλος 78 στροφών, παλιά κοσμήματα που δεν χάνουν
την ομορφιά τους**

Συνέντευξη στον Κώστα Πάππα

Προσπαθώντας να περιγράψω το μουσικό κλίμα μιας ολόκληρης εποχής, που αντιπροσωπεύει έναν ολόκληρο κόσμο που πέρασε, παραθέτω μια συνέντευξη με μια αξέχαστη ντίβα, την Στέλλα Γκρέκα, σήμερα 95 ετών, που έπειτα από πολλά χρόνια, "λύνει" τη σιωπή της και παρουσιάζει μερικές άγνωστες πτυχές της ζωής της σε συνέντευξη, που είχε την αβρότητα να μου παραχωρήσει. Από την Αμερική έρχονται οι ρομαντικές αναμνήσεις του ελαφρού τραγουδιού της μεταπολεμικής Αθήνας. Η Στέλλα Γκρέκα, που μεσουράνησε στην ελληνική δισκογραφία μετά τον πόλεμο, μετανάστευσε στη Νέα



Η Στέλλα Γκρέκα το 1946

Υόρκη το 1947, αφήνοντας πίσω της μια πολύ σύντομη, αλλά συνταρακτική καριέρα. ...ο απόηχος μιας άλλης εποχής που, αν και φαντάζει τόσο μα τόσο μακρινή, η αύρα του καταφέρνει ν' αγγίζει, να γαληνεύει και να κάνει την ψυχή ν' αναπαυθεί όμορφους ανθρώπους και όμορφες στιγμές...

Το σκηνικό εκτυλίσσεται σε εκείνη την Αθήνα της «Μπέλ Επόκ», στην ρομαντική Αθήνα του Αττίκ και του Χαιρόπουλου, στην Αθήνα με τα «λαντώ» της, τη λατέρνα, τη ρομβία, τη σκόνη της, τις καντάδες της, τις νεαρές Αθίδες και τις κυρίες με τα κρινολίνα τους. Μια Αθήνα αλλιώς από τη σημερινή πολυθρόμβη τσιμεντούπολη. Εποχές μακρινές, εικόνες αόριστες, που ξαναζωντανεύουν από παλιές ξεφτισμένες φωτογραφίες, παρμένες από το σκοταδερό χρονοντούλαπο κάποιας ξεπεσμένης αρχοντικής οικογένειας. Στιγμές μυθικές άπιαστες, χαμένες στο παρελθόν. Ας σταματήσουμε όμως να είμαστε ρομαντικοί και να μπούμε στο θέμα.

Αθήνα του 1945, η μεταπολεμική Αθήνα του τότε. Η Αθήνα του Εμφυλίου. Από το ρομαντισμό του Μεσοπολέμου στη μεταπολεμική δίνη της ανασυγκρότησης, από τα μουσικά θέατρα και τις σκηνές της αθηναϊκής επιθεώρησης στις πρώτες ταινίες του Ελληνικού

κινηματογράφου, από τους δίσκους των 78 στροφών, στα στούντιο της Ελληνικής Ραδιοφωνίας και από τη "Μάντρα" του Αττίκ, στα κοσμοπολίτικα κέντρα πολυτελείας, όπου τις ρομαντικές αθηναϊκές καντάδες, τα ταγκό και τα βάλς διαδέχονται τα φοξ, η ρούμπα και η σάμπα. Μια Αθήνα αλλιώς από τη σημερινή μεγαλούπολη, την μεταμόρφωση της οποίας ζήσαμε όλοι που σήμερα έχουμε περάσει τα 60 και που έτυχε να είμαστε Αθηναίοι εκ γενετής ή όσοι έτυχε να μετοικήσουν στην Αθήνα και να ζήσουν εκεί. Εμείς που ζήσαμε την εποχή του 50 νοσταλγούμε την παλιά εποχή. Τα παιδικά μας όνειρα ζωντανεύουν ξανά στις μνήμες μας, σα να ήτανε χθες και ας έχουν περάσει 7 δεκαετίες από τότε.

Ο κόσμος μετά τον πόλεμο είχε φιλοσοφήσει την ζωή με το πραγματικό της νόημα, έδινε σημασία στην αγάπη, στην ευτυχία και υπήρχε ανθρωπιά, δεν νοιαζόταν μόνο για το χρήμα.

Σε κείνη την Αθήνα του χτες εμφανίζεται η εποχή του τραγουδιού εκείνου που λέγεται ελαφρό τραγουδί των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών. Μια φινέτσα κοσμοπολίτικη, μέσα σε μια Αθήνα που ζούσε το αστικό της όνειρο, ύστερα από τη δίνη του πολέμου.

Τότε παρελαύνουν οι αντιπροσωπευτικότερες φωνές του ελαφρού τραγουδιού της περιόδου, όπως η Σοφία Βέμπο, η Στέλλα Γκρέκα, η Δανάη, η Κάκια Μένδρη, η Κούλα Νικολαΐδου, οι αδελφές Καλουτά (τα Καλουτάκια) και άλλες βεντέτες. Στο πλευρό τους οι αντιπροσωπευτικότεροι συνθέτες του χώρου, όπως ο Αττίκ, ο Χαιρόπουλος, ο Σουγιούλ, ο Γιαννίδης, ο Ριτσιάρδης και άλλοι μεγάλοι του είδους και μαζί τους οι στιχουργοί, όπως ο Κοφινιώτης, ο Σακελλάριος, Γιαννακόπουλος, ο Τραιφόρος και άλλοι.

Σήμερα ζει αναμεσά μας η τελευταία μεγάλη ντίβα της ρομαντικής εκείνης εποχής, η Στέλλα Γκρέκα, μια αγέραστη κούκλα, που τα τραγούδια της αγαπήθηκαν και τραγουδήθηκαν από εκατομμύρια στόματα. Μια σπάνια, πανέμορφη, αλλά και ντροπαλή γυναίκα που δεν είχε μόνο πλούσια φωνητικά προσόντα, αλλά είχε μια φωνή δροσερή, πικάντικη, ιδιότυπη που μιλούσε στην καρδιά των ανθρώπων. Ότι έπιανε στα χείλη της γινόταν επιτυχία. « Η φωνή της προσομοιάζει με λυγμό βιολοντσέλου» είχε πεί ο μεγάλος συνθέτης Χρήστος Χαιρόπουλος σε μια συνέντευξη του στον Γιώργο Παπαστεφάνου της ΕΡΤ.

Βέρα Αθηναία, Πλακιώτισσα, η Στέλλα Γκρέκα, κατα κόσμον Στέλλα Λαγκαδά, έκανε την εμφάνιση της νεαρή στη μουσική αθηναϊκή επικαιρότητα. Το όνομα της πρωτακούσθηκε μέσα από την εφημερίδα «Βραδυνή» από τον δημοσιογράφο Βαγιάνο, όταν σε ηλικία 8 χρόνων χόρευε το χορό της εποχής, το τσάρλεστον, μαζί με το γειτονόπουλο της Δημήτρη Χόρν, το μετέπειτα ιερό τέρας του Εθνικού μας θεάτρου, στο σπίτι ενός εφοπλιστή στο Παλιό Φάληρο. Τα χρόνια κύλισαν και το 1942, μέσα στη δίνη του πολέμου, η πανέμορφη Στέλλα παντρεύτηκε τον γνωστό σκηνοθέτη, ποιητή και στιχουργό Ορέστη Λάσκο, αδελφό του αξέχαστου ηρωικού κυβερνήτη του θρυλικού υποβρυχίου «Κατσώνης» αντιπλοίαρχου Βασίλη Λάσκου. Ο Λάσκος ήταν εκείνος που εμπνεύστηκε το όνομα με το οποίο η Στέλλα έγινε γνωστή.

Το πρώτο καλλιτεχνικό κάλεσμα ήρθε από τον μεγάλο Σκηνοθέτη Γιώργο Τζαβέλλα να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Τα Χειροκροτήματα» το 1943, πλάι στον παιδικό της φίλο Τάκη Χόρν και στον μεγάλο Αττίκ. Τελικά το έπαιξε η Ζινέτ Λακάζ (Ελληνίδα με καλλιτεχνικό ψευδώνυμο). Ο Λάσκος την προόριζε για το έργο «Ραγισμένες καρδιές» που σκηνοθετούσε ο ίδιος την ίδια εποχή και προβλήθηκε το 1945, όπου έγινε και η πρώτη της επίσημη εμφάνιση. Η ίδια μου αποκάλυψε ότι πολύ μετάνιωσε να μη δεχτεί το κάλεσμα γιατί «θα με ανεκάλυπτε ο Αττίκ και θα ερμήνευα το τραγούδι -Χωρίς εσένα το μυαλό μου αργεί- που τόσο αγάπησα και που έκανα το δεύτερο λάθος να μην το συμπεριλάβω στο δίσκο - Τραγούδια του Αττίκ- που ηχογράφησα το 1975».



Το καλοκαίρι του 2018 η Στέλλα Γκρέκα με την Ζωή Ηλιοπούλου και τον Κώστα Πάππα στο εστιατόριο «Κιμωλία» στην Δροσιά.

Το 1947 θα πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Μαρίνα» σε σενάριο-σκηνοθεσία του Αλέκου Σακελλάριου, παραγωγή της Φίνος Φιλμ που έγινε μεγάλη επιτυχία κόβοντας την εποχή εκείνη 101,000 εισιτήρια, έχοντας πλάι της τον Δημήτρη Μυράτ και τον Λάμπρο Κωσταντάρα. Εκεί η Στέλλα τραγούδησε «Το Τραγούδι της Μαρίνας» ("Την τρεχαντήρα μου πουλώ") του Γιαννίδη. Σε αυτή την ταινία δόθηκε και το πρώτο φιλί σε Ελληνική ταινία, εκείνο μεταξύ Γκρέκας και Μυράτ.

Μια άλλη λεπτομέρεια που μου εξωμολογήθηκε η Στέλλα είναι το πως ξεκίνησε σαν ηθοποιός και κατέληξε να γράψει ιστορία στο ελαφρό ελληνικό τραγούδι, αποκαλύπτοντας τους δύο εκείνους ανθρώπους που πρωτοστάτησαν . Ο ένας ήταν ο Φιλοποίμην Φίνος (δημιουργός της Φίνος Φιλμ) και ο άλλος, ο μεγάλος συνθέτης Μιχάλης Σουγιούλ.

Ο Λάσκος «ποτέ δεν με είχε δει σαν τραγουδίστρια και όταν γυρίζονταν η ταινία –Μαρίνα- ψάχναμε να βρούμε κάποια να με ντουπλάρει στο τραγούδι, που η φωνή της να ταιριάζει με την δική μου όταν μιλάγα. Σε κάποια φάση ο Φίνος, που ήταν και κουμπάρος μου (μας είχε παντρέψει με το Λάσκο) μου λέει, «κουμπάρουλα μου, πάρε το μικρόφωνο να δούμε αν βγαίνει η φωνή σου, βαρέθηκα να ψάνω για τραγουδίστρια να σε ντουπλάρω». Μόλις έβγαλα δύο νότες, εκείνος πέταψε τ' ακουστικά από τα αυτιά του και μέ αγκάλιασε. Δεν θάταν υπερβολή να πώ ότι μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα "a star was born". «Ο Σουγιούλ έπαιξε τον επόμενο ρόλο στην καριέρα μου, εκείνος με πήρε από το χέρι και με πήγε στην Columbia να υπογράψω. Και πρόσθεσε «Ούτε με ενδιέφερε τι υπέγραφα» και συνέχισε λέγοντας «Αργότερα, παρουσιάστηκα δυο φορές στην Τηλεόραση να πώ κάτι ειδικά για κείνον τον μεγάλο συνθέτη, του το χρώσταγα».

Από το 1945 και μετέπειτα, η γάργαρη μελωδία του Χαιρόπουλου, του Γιαννίδη, του Σουγιούλ και άλλων γιόμισε την Αθήνα της εποχής. Τα τραγούδια τους τραγουδούσε με πάθος η Αθήνα και όλη η

Ελλάδα, ενώ οι νεαρές Αθίδες τα έπαιζαν στο πιάνο. Η Στέλλα Γκρέκα έγινε η αυθεντική ερμηνεύτρια των τραγουδιών της αλησμόνητης εκείνης εποχής.

Ποίος μπορεί να ξεχάσει τις μελωδίες του Χαιρόπουλου ερμηνευμένες από την Στέλλα Γκρέκα, “Αγαπημένο μου χρόνια πολλά”, “Της φαντασίας το καράβι”, “Μπορεί και να μην σ’ αγαπώ”, “Και τώρα σ’ έχασα”, “Έλα για απόψε”, “Το ταγκό της Ψαροπούλας”, “Για σένα μονάχα για σένα”, “Απόψε μου λείπεις”, “Τι κι’ αν χαθείς”, “Δεν πειράζει, μη λυπάσαι” και άλλες μελωδίες. Τέσσερα τραγούδια γράφτηκαν ειδικά για κείνη από τον Χαιρόπουλο που την αποκαλούσε «μούσα του», το “Με κλεισμένα τα χείλη”, «Όλα στα χρωστάω», «Μ’ αγαπάς» και το «Γοητεία».



Το καλοκαίρι η Στέλλα Γκρέκα στο σπίτι της στην Δροσιά με τον Κώστα Πάππα

Ακολουθούν τα τραγούδια «Για σένα», «Σαν κι απόψε», «Χτες το βράδυ», «Πέρισσι τέτοιο καιρό» του Γιαννίδη, «Τόσον καιρό πού ήσουν», «Πού νά’σαι τώρα», «Ας ερχόσουν για λίγο» του Σουγιούλ και άλλα, όπως «Γάμε στο άγνωστο» του Μενέλαου Θεοφανίδη, «Ήρθες σαν την άνοιξη» του Τάκη Μωράκη, «Δυό πράσινα μάτια», «Δεν ζούνε τα πουλιά χωρίς τραγούδια», «Γύρισε σε περιμένω, γύρισε» του Γιάννη Βέλλα, «Σκληρή καρδιά γιατί να σ’ αγαπήσω», «Θα μείνω για πάντα κοντά σου» του Ζάκ Ιακωβίδη, «Χτεσινή μου άγνωστη» του Κώστα Καπνίση, «Αν είν’ αυτό αγάπη δεν ξέρω» του Παλαιολόγου.

Η Γκρέκα τραγούδησε και ξένες επιτυχίες, όπως το «Είσαι πάντα στην καρδιά μου» του Lecuona, «Η καρδιά μου σου ανήκει» του Augustin Lara, την «Ροζάννα» και άλλα. Αλλά και σε αλησμόνητες μελωδίες του μεγάλου

τροβαδούρου της Αθήνας, του Αττίκ που συνήθως ερμήνευαν οι μαθητρίες του (Δανάη, Μένδρη, Ζαχά, Ποζέλλι), όπως τα «Καημένα τα νιάτα», <https://www.youtube.com/watch?v=OZNB9iRK5E> «Κι όμως», «Ζητάτε να σας πω», «Παπαρούνα», «Και τι μ’ αυτό» και «το Είδα μάτια» <https://www.youtube.com/watch?v=kSQwiWSJcMQ>

Αυτό το τελευταίο έγραψε ο Αττίκ για τη δεύτερη γυναίκα του, τη πανέμορφη εντυπωσιακή ηθοποιό Μαρίκα Φιλιππίδου (μητριά της Μελίνας Μερκούρη από τον επόμενο γάμο της με τον ίλαρχο Μερκούρη), η οποία εγκατέλειψε τον Αττίκ για χάρη του πατέρα της Μελίνας. Το τραγούδι εκείνο γρήγορα αγαπήθηκε από τον κόσμο κι έγινε μεγάλη επιτυχία. Και όπως διηγείται ο Αλέκος Σακελλάριος <https://www.youtube.com/watch?v=HRLuXmdo3xA> αυτή είναι η ιστορία, που για άλλους δεν ευσταθεί.

Η Στέλλα Γκρέκα υπήρξε η αγαπημένη ερμηνεύτρια της μεγάλης μας τραγωδού Μαρίκας Κοτοπούλη. Ο δε Βασιλιάς Παύλος, που ήταν θαυμαστής της φωνής της και τον οποίο η Στέλλα Γκρέκα ποτέ δεν συνάντησε, όταν την άκουσε στις ραδιοφωνικές της εκπομπές που έκανε στην Ελληνική Ραδιοφωνία με ακομπανιατέρ τον Γιαννίδη (περίοδος 1946-47), έστειλε τον υπουργό Νικόλαο Μπαλατατζή - Μαυροκορδάτο να της κάνουν δώρο μια σειρά φωτογραφιών από τον προσωπικό φωτογράφο του Παλατιού.

Και μια παρένθεση, μια άγνωστη πτυχή της ιστορίας του τραγουδιού, που και στην Ελλάδα μπορεί να παραμένει ακόμα άγνωστη. Η Στέλλα Γκρέκα δημιούργησε ένα θρίλερ αυθεντικό, συγκλονιστικό, μοναδικό, που και εγώ, που ασχολούμαι συστηματικά, από χόμπι, με την παλιά αθηναϊκή μουσική, δεν το γνώριζα και πιστεύω, ότι πολλοί λίγοι Έλληνες από τους πολλούς που γνωρίζουν και θαυμάζουν την Γκρέκα, το έχουν συνειδητοποιήσει. Η Γκρέκα δημιούργησε μια ολόκληρη εποχή μόνο μέσα σε ένα χρόνο. Απίστευτο ότι, η επίσημη δισκογραφική καριέρα της Στέλλας Γκρέκα κράτησε μόλις ένα χρόνο την σαιζόν 1946-47, αλλά ήταν τέτοια η τελειότητα των εκτελέσεων της, που αυτές οι ηχογραφήσεις δεν ξεπεράστηκαν ποτέ και θα μείνουν αθάνατες για το Ελληνικό τραγούδι.

Όταν την ρώτησα, «καλά πως έγινε αυτό», η απάντηση ήρθε ακαριαία «Κώστα μου, ούτε και εγώ κατάλαβα τι συνέβαινε γύρω μου». Αμέσως μετά η Γκρέκα, που έχει αποτύχει ο γάμος της με τον Λάσκο, διακριτική, όπως πάντα υπήρξε, χωρίς θορύβους και δημοσιότητες αποσύρεται στην ακμή της καριέρας της και τον Σεπτέμβριο του 1947 φεύγει για την Αμερική που ζούσε ο αδερφός της. Εκείνη φεύγει, και γίνεται μια από μας, απόδημη, μα όλη η Ελλάδα την τραγουδάει και την θυμάται.

Στην Αμερική η Στέλλα Γκρέκα, παντρεύεται τον Ελληνοαμερικανό εφοπλιστή Αυγερινό, και η μεγάλη αυτή φωνή απομακρύνεται από το ελαφρό Ελληνικό τραγούδι.



Στο Καστρί 2011, στο Γραφείο του Γεωργίου και Ανδρέα Παπανδρέου, από αριστερά η συχωρεμένη τώρα σύζυγος μου Σέττα, η Στέλλα Γκρέκα, η Σοφία Παπανδρέου, Εγώ και ένας φίλος από Καναδά. Η Σοφία διαμένει στο Τορόντο και τότε είμαστε αμφότεροι στην Συντονιστική Οργάνωση ΠΑΣΟΚ Τορόντο.

Υπήρξαν μεγάλες αριστοκράτισσες του μουσικού μας θεάτρου, που μεσουράνησαν κάτω από τα φώτα της αθηναϊκής ράμπας του Μεσοπολέμου και μετέπειτα. Η Στέλλα Γκρέκα δεν εμφανίστηκε ποτέ στη σκηνή του θεάτρου, δεν τραγούδησε ποτέ σε νυκτερινά κέντρα, δεν κέρδισε χρήματα από το τραγούδι και όμως οι δισκογραφικές εταιρίες επωφελήθηκαν από την όμορφη φωνή της και τις επιτυχίες της, αποκομίζοντας άφθονο χρήμα, χρησιμοποιώντας το όνομα, τη φήμη και την αθωότητα της. Γοήτευσε όμως το ευρύ κοινό και δικαίως χαρακτηρίζεται η αυθεντική ερμηνεύτρια του ελαφρού Ελληνικού τραγουδιού της εποχής εκείνης, όχι πολύ μακρινής που κυριαρχούσε η μελωδία, ο ρομαντισμός και η ευαισθησία. Στην αληθινή Ελλάδα μας, με της ομορφιες της, και τα τραγούδια της, με τους ωραίους ανθρώπους της. Τραγουδια ερωτικά , νοσταλγικά , μιας άλλης ρομαντικής εποχής ! Τότε που οι άνθρωποι αν και φτωχοι , ήταν τιμιοι , εντιμοι , ειλικρινεις ! Αυτα τα τραγουδια τα ακουγα απο πολυ μικρος και καθε φορα που τα ακουω ,με μεταφερουν δεκαδες χρονια πισω σε μια νοσταλγική αδολη και ανεμελη ζωη !

Όμως πώς είναι δυνατόν να μείνει κανείς ασυγκίνητος μπροστά στις υπέροχες και σεμνές αυτές παρουσίες, μπροστά σε αυτές τις τόσο αισθαντικές φωνές.

Ερώτησα την Στέλλα για ένα περιστατικό που την φέρνουν να αρνείται να ηχογραφήσει μια μεγάλη επιτυχία της εποχής, τα «Δuo πράσινα μάτια με μπλέ βλεφαρίδες» του Κατριβάνου με στίχους του Κώστα Κιούση, όπου πολύς κόσμος την κατηγορήσε ότι το «σνομπάρισε». Εκείνη μου είπε ότι ήταν πάντα προσεκτική στα τραγούδια που ερμήνευε και ενίοτε αρνιόταν να τραγουδίσει ένα κάποιο κομμάτι

που εκείνη δεν συμφωνούσε με τον στίχο. Προτάθηκε στην Γκρέκα να το πρωτοτραγουδήσει, αλλά εκείνη δεν δέχθηκε διότι θεώρησε τον στίχο "σαχλό" αφού τότε δεν υπήρχαν πράσινα μάτια με μπλε βλεφαρίδες!



Νοέμβριος 2017, η Ζωζώ Σαπουντζάκη ασπάζεται ένα θρύλο, την Στέλλα Γκρέκα

Η Στέλλα μου το επιβεβαίωσε. Όταν την ρώτησα γιατί το τραγούδησε αργότερα και έγινε επιτυχία, εκείνη μου απάντησε. «Το 1947 οι Ελληνίδες δεν συνήθιζαν να βάζουν τα μάτια τους μπλέ ή κόκκινα, το τραγούδισα μετά από 27 χρόνια (1974 με τον Γιάννη Σπάρτακο στο πιάνο) που οι Ελληνίδες ήδη έβαφαν τα μάτια τους παρδαλά», οπότε έμμεσα μου δήλωσε, ότι ταυτίστηκε με την εποχή και συμπλήρωσε ακόμα ότι όπως της είχε πεί τότε η Άννα Καλουτά, το τραγούδι είχε γραφτεί για εκείνη που είχε πράσινα μάτια, που ήταν και ένας άλλος λόγος της άρνησης.

Το τραγούδι αυτό, σαν δώρο στη Στέλλα από εμένα, το ανέβασα στο "You Tube" με το όνομα μου "Inahos9" το 2010 και μέχρι τώρα έχει κτυπήσει 1,000,400 ακροάσεις .

<https://www.youtube.com/watch?v=JUR06TirNBQ>

Στο τηλέφωνο που μιλάμε τακτικά, επειδή η Στέλλα δεν παρακολουθεί Internet, της λέω πόσες ακροάσεις έχει σημειώσει και μου απαντά με το πηγαίο της Χιούμορ, «Κώστα μου, με ξαναέκανες διάσημη».

Η Στέλλα, όπως μου εξομολογήθηκε υπήρξε μια «ντροπαλή κοπέλλα» και αυτό ειδικά το υπερτόνισε, που σαν γυναίκα είχε σαν πρώτιστο σκοπό την μητρότητα και την οικογένεια, σκοπό που τελικά πέτυχε στο έπακρον.



Το καλοκαίρι η Στέλλα Γκρέκα στο σπίτι της στην Δροσιά με την Ζωή Ηλιοπούλου

Στην Νέα Υόρκη όπου εγκαταστάθηκε της έγινε πρόταση από το καλλιτεχνικό γραφείο William Morris των μεγάλων stars του Hollywood να παρουσιαστεί σε ένα ρόλο στο Summer and Smoke του Tennessee Williams, αλλά η Στέλλα προτίμησε μια ήσυχη οικογενειακή ζωή κοντά στα παιδιά της. Οι εμφανίσεις της Στέλλας Γκρέκα ήταν πολύ σπάνιες, αλλά πάντα προκαλούσαν εντύπωση, όπως μια φιλανθρωπική συναυλία στην όπερα του Σικάγου (Civic Opera House) με τον Γούναρη. Κάποια χρονιά η 20th Century Fox της ζήτησε να γυρίσει μερικές σκηνές στην εντυπωσιακή έπαυλη της στη Νέα Υόρκη.

Τα τραγούδια που ηχογράφησε στις σπάνιες αυτές εμφανίσεις στην Αμερική έγιναν αργότερα ένας δίσκος που κυκλοφόρησε από την φωνογραφική εταιρεία LYRA το 1990 με τίτλο «Τα τραγούδια της Αμερικής». Τα καλοκαίρια επισκέπτονταν την Ελλάδα με τα παιδιά της και όπως μου είπε απείχε από καλλιτεχνικές εμφανίσεις. Με το ιδιωτικό σκάφος της οικογένειας χείρονταν την ξεγνοιασιά των Ελληνικών νησιών.

Σε ερώτηση ποια είναι η γνώμη της για το σημερινό ελληνικό τραγούδι η Στέλλα απάντησε «Υπάρχουν σήμερα πολύ ωραία τραγούδια, με ωραίους στίχους και ερμηνευτές, αυτό δεν μπορούμε να το αρνηθούμε. Το μόνο αρνητικό για μερικά από αυτά είναι ότι είναι επηρεασμένα από τα ανατολίτικα. Στην Αμερική όταν μου ζητάγαν να τραγουδίσω

κάτι διαφορετικό από το ελαφρό, προτιμούσα το Δημοτικό που είναι καθ' αυτού Ελληνικό». Σχετικά με ερώτησή μου εάν βλέπει να επανέρχεται το παλιό τραγούδι, η απάντησή ήταν ότι «Δεν ξέρω κατά πόσο επανέρχεται, αλλά υπάρχει ενδιαφέρον, όπως οι προσπάθειες του Παπαδόπουλου στην εκπομπή του ERT-Στην Υγεία μας».

Όσοι έχετε απολαύσει την Στέλλα Γκρέκα τόσα χρόνια στο τραγούδι, πόσα περισσότερα μπορείτε να ξέρετε ή και να υποψιάζεστε, πέρα από την εφήμερη ή και απατηλή εντύπωση που έχετε σχηματίσει για την μεγάλη εκείνη ντίβα που πέρασε σαν διάττων αστέρας από το καλλιτεχνικό στερέωμα αφήνοντας πίσω μια νοσταλγική παρακαταθήκη. Η Στέλλα παραχώρησε δύο τηλεοπτικές συνεντεύξεις το 1973 και το 1985 στον δημοσιογράφο Γιώργο Παπαστεφάνου της ERT και έπειτα αποσύρεται διακριτικά στην σιωπή.

Σήμερα λύνει την σιωπή της να μας παρουσιάσει μερικές άγνωστες πτυχές της ζωής της επαληθεύοντας αυτό που είπε τότε στον Γιώργο Παπαστεφάνου, ότι *«Δεν μπορεί κανείς να διαγράψει το παρελθόν, αλλά είμαι από κείνους τους ανθρώπους που δεν ζει με το παρελθόν. Προχωρώ»* Δείτε το <https://www.youtube.com/watch?v=HYDo1VUjCOo>



Στέλλα Γκρέκα, ένα κοσμημα που δεν έχει χάσει την ομορφιά του

Τότε ήταν που συνάντησα την Στέλλα και έκτοτε μας συνδέει μια στενή φιλία και όποτε βρίσκομαι στην Ελλάδα, συνήθως κάθε καλοκαίρι, βρίσκομαστε και τα λέμε και από κοντά.

Το προπερασμένο καλοκαίρι, ευρισκόμενος στην Ελλάδα, μεσολάβησα στον κ. Δαυίδ Ναχμία, να έλθει σε επαφή με την Στέλλα Γκρέκα, την οποία και παρακάλεσα να τραγουδίσει τα «Δυο πράσινα μάτια», .

<https://www.youtube.com/watch?v=r1kiNDn5NPw>

Το ρεσιτάλ το οποίο έδωσε, στο Μέγαρο Μουσικής, γεγονός που με χαροποίησε αφάνταστα, και όπως δήλωσε ο Νίκος Σδρέγας *«Στα 95 της μάγεψε και συγκίνησε το κοινό της, που επευφημώντας την ασταμάτητα και μεσα απο ένα παρατεταμένο χειροκρότημα εξέφρασε την αγάπη του και την συγκίνηση του στην Μεγάλη*

Κυρία του ελαφρού τραγουδιού».

Σημειωτέο, ότι η Στέλλα Γκρέκα υπήρξε η αγαπημένη μου τραγουδίστρια, από τότε που ήμουν έφηβος και που έτυχε να γνωρίσω προσωπικά αργότερα και πάντα αρεσκόμενοι στα παλιά Αθηναϊκά τραγούδια, τα οποία και τώρα ακόμα ακούω και δεν χάνω την ευκαιρία να παρίσταμαι, όπου αυτά παίζονται.